

Homília v Starej Ľubovni pri pohrebe troch mladých dievčat (10.4. 2024)

Milí spolubratia v biskupskej, kňazskej a diakonskej službe, rehoľníci a rehoľníčky, predstavitelia štátnej správy a samosprávy, učitelia a spolužiaci z cirkevného gymnázia, drahí bratia a sestry tu v Chráme Matky ustavičnej pomoci v Starej Ľubovni, ako aj Vy všetci, ktorí ste s nami duchovne spojení prostredníctvom katolíckeho rádia Lumen a sociálnych sietí, ale najmä Vy, smútiaci rodičia, súrodenci, príbuzní, ako aj ostatní zasiahnutí stratou troch našich dievčat. Dovolím si použiť toto oslovenie „našich“, pretože od soboty sa tragédia troch dievčat stala súčasťou našich životov, našich modlitieb, prejavov ľudskej a duchovnej blízkosti, ale aj nášho vlastného uvažovania nad krehkosťou ľudskeho života. Viacerí sme scitlivelí v pohľade na život, na to, čo je skutočne hodnotné a dôležité, na rozdiel od ambícií, rôznych žabomyších vojen v našich vzťahoch a v našej spoločnosti. Zoči voči tajomstvu života a smrti, s ktorým sme náhle a nekompromisne konfrontovaní, s pokorou vnímame, aká nezastupiteľná je v našom živote viera, nádej a láska, všetko ostatné je prchavé a nestále.

Pri sobotňajšom nešťastí som sa ja sám ako aj mnohí pýtali, akým spôsobom, gestom alebo slovom dokázať zmierniť bolesť a utrpenie pozostalých. Všetci cítime, že napriek snahe je každé slovo nedostatočné. A predsa my tu prítomní ako aj všetci na Slovensku chceme povedať, že nechceme dovoliť, aby ľahostajnosť a nezáujem vstúpila do našich životov. Sme tu, aby sme aj Vám našou prítomnosťou, našimi modlitbami vyjadrili našu blízkosť, našu ľudskosť, ale aj našu kresťanskú vieru. Na mnohých miestach ľudia zažívali v týchto dňoch sviece s modlitbou na perách za tieto dievčatá, lebo sme cítili, že je to najhlbšie a možno jediné zmysluplné, čo v tejto chvíli dokážeme vysloviť.

Uplynulú sobotu prišlo na Spišskú Kapitolu 1600 mladých ľudí z našej Spišskej diecézy. Neprišli na rockový koncert nejakej superstar alebo na festival za účasti celebrity. Poznáme z televíznych obrazoviek program „Slovensko hľadá Superstar.“ Mladí prišli, aby sa stretli s Kristom, ktorý im dáva zmysel života, pre ktorých On je skutočnou Superstar a Celebrity, ktorú nepotrebujú hľadať, lebo ju už našli a žijú s Ježišom a podľa Ježiša. Prišli, aby zažili spoločenstvo Cirkvi, ktorá je otvorená pre mladých a ktorá ich potrebuje. S týmto úmyslom prichádzali na stretnutie mladých kresťanov aj Lucka, Katka a Sofia, ako mladé šikovné dievčatá, ktoré majú radi Krista, majú radi Cirkev a viera bola pre nich samozrejماً ako dýchať vzduch, úsmev a láskavé slovo, lebo správne srdcom a životom rozumeli a žili Ježišovo evanjelium. Chcem povedať, že takúto vieru dostali aj doma, na cirkevnom gymnáziu, v prostredí gréckokatolíckej a rímskokatolíckej farnosti a v spoločenstvách mladých. Nádherné svedectvo pre dnešný svet, ktorý tvrdí, že viera je staromódna a hodí sa tak iba pre seniorov. Mladí, máte miesto v Cirkvi, ste našou budúcnosťou. Z Vašej šikovnosti, múdrosti a nadšenia sa teší Cirkev. Potrebujeme Vás a počítame s Vami. Buďte užitoční pre Cirkev a pre tento svet. Keď sa stalo toto nešťastie pri vystupovaní na autobusovej zastávke a dozvedeli sme sa o ňom, padlo 1600 ľudí na kolená a modlili sa v Katedrále sv. Martina. Drahí rodičia, mladí sa modlili za Vaše dcery, drahí súrodenci, 1600 mladých sa modlilo za Vaše sestry,

za Vás. Mladí sa túžia modliť, túžia po skutočnej Pravde, Dobre a Kráse. Preto sme aj dnes tu, lebo veríme v silu modlitby, v silu viery a chceme aj Vašu vieru, nádej a lásku posilniť. Chceme vyjadriť presvedčenie, že tak by si to želali aj naše dievčatá.

Na sociálnych sieťach viackrát zaznela aj otázka: „Kde bol váš Boh, keď takéto nešťastie dopustil?“ To je otázka tých, ktorí neveria v existenciu Boha, odmietajú, aby im niekto určoval pravidlá, ale zároveň sa dožadujú jeho všemohúcnosti, žiadajú, aby zasiahol do života iných. A čo nám ponúka Ježiš Kristus, v ktorého veríme? On ponúka iný obraz, ako kategóriu moci. Ježiš sa stal smrteľným človekom a ponúkol na kríži svoj život. Ježiš neprišiel vysvetliť všetky naše tragédie, ale prišiel, aby ich vzal na seba v mene lásky. Hovorí sa, že *„láska sa začína tam, kde zložíme zo seba brnenie, ktoré má chrániť naše „ja“ a druhý človek ma zaujíma viac ako môj komfort a moje pohodlie.“* Ježiš odložil akékoľvek brnenie. Stal sa bezmocným, zneváženým, zradeným, opusteným a vystúpil na kríž z lásky k nám.

Bratia a sestry, táto chvíľa rozlučky nech je pre nás výzvou odložiť brnenie našich vlastných záujmov. O láske môžeme hovoriť len tam, kde skončí neustála súťaživosť, ktorá vyčerpáva ľudské bytosti, aby sme si vzájomne dokazovali, že sme niečím viac. Lebo v nečakanom okamihu krehkosti ľudského života môžeme o to všetko prísť. Ďakujem našim dievčatám, že pri svojom krátkom živote ukázali lásku, ktorá zabúda na seba a druhý človek ich zaujímal viac. Hovoria o tom krásne svedectva ich rodičov, ich spolužiakov, kňazov, spoločenstvá mladých kresťanov, v ktorých sa stretávali. Ich strata zatriasla našimi životmi, zatriasla istotami o nás samých. Je to príliš vysoká obeta ich životov, aby to zatriaslo našimi životmi. Len Pán vie, prečo to bolo potrebné. Viacerí rodičia sa vyjadrili, že podobné alebo iné nešťastie sa môže stať ich deťom kdekoľvek na inom mieste, doma, cestou do školy... Zrazu sme si uvedomili, že sa to môže stať každému z nás, v jedinom okamihu... Možno sa pýtame, ako sa voči tomu dá brániť? Ako sa k tejto obave postaviť? Jedna z možností je vytesniť ju a nemyslieť na to. Iný prístup je, že podľahneme akémusi fatalizmu a povieme, že čo sa má stať, tak sa stane. Ale ja Vás pozývam k inému postoj. K postoj viery, nádeje a lásky. Krehkosť a tajomstvo života nám ukazuje, aké vzácne a potrebné sú naše vzájomné vzťahy naplnené Ježišovou láskou, Ježišovým odpustením, Ježišovou ľudskosťou. On nám zanechal príklad. Nasledujme ho! Aké dôležité je každé ráno, keď (ak) sa zabudíme, povedať: „Vďaka ti, Pane, za nový deň, pomôž mi ho prežiť tak, aby som bol darom pre druhých.“ Aké dôležité je povedať každý večer: „Vďaka za tento prežitý deň“. Aké je dôležité povedať Bohu i druhému: „odpusť a prepáč“, aby slnko nezapadlo nad naším hnevom. Jednoducho žiť náš život s láskou a vdáčnosťou.

Drahí rodičia, chcem Vám dať dar. Je to veľkonočná svieca, ktorá symbolizuje Krista, ktorý povedal: „Ja som svetlo sveta.“ Vaše dcery verili, že Kristus je týmto svetlom aj pre ich životy a kráčali týmto životom ako deti svetla. Pevne veríme, že teraz sú v jeho prítomnosti, lebo veríme slovám Ježiša: „Ja som vzkriesenie a život.“ Keď prídu chvíle

náročné a spomienky bolestivé, zažnite túto sviecu, pomiódlite sa pri nej, poproste dobrého Pána o svetlo a silu.

Sme tu zhromaždení ako veriace spoločenstvo bratov a sestier. Zo srdca ďakujem, Vám rodičia, príbuzní, Vám učitelia a spolužiaci cirkevného gymnázia, Vám drahí veriaci Starej Ľubovne ale aj celého Slovenska, za Vaše svedectvo viery, za Vaše svedectvo ľudskosti, za Vaše slzy, za naše slzy. Ježiš zaplakal nad smrťou svojho priateľa Lazára. Kým vieme plakať, sme ľuďmi, kým vieme plakať, sme Kristovi. Keď slávim svätú omšu v našej biskupskej kaplnke v Spišskej Kapitule, vždy mám pred mojimi očami nápis, ktorý je namalovaný oproti mne na stene veľkými písmenami. Je to citát z Listu apoštola Pavla, ktorý napísal veriacim do Ríma. Začína slovami: „*Kto nás odlúči od Kristovej lásky?*“ (Rim 8,35) Drahí moji, bolesť je veľká, ale ešte väčšia je naša nádej. Preto Vás povzbudzujem aj v tejto chvíli, nedovoľme, aby nás bolesť, výčitky, alebo pochybnosti odlúčili od Kristovej lásky. Zomknime sa bližšie ku Kristovi, k jeho láske a žime ju. Naše dievčatá zomreli v sobotu a hneď nasledujúci deň bola Nedeľa Božieho milosrdenstva, každá nedeľa je vždy oslavou Pánovho vzkriesenia. Preto na záver Vás všetkých pozývam: vyznajme spoločne tieto slová: „Ježišu, dôverujem ti!“ Amen.